

ஒரு கடல் நீரூற்றி...

ஃபஹீமா ஜஹான்

பனிக்குடம்

பதிப்பகம்

ஒரு கடல் நீரூற்றி...

கவிதைகள்

ஃபஹீமா ஜஹான் ©

வெளியீடு : **பனிக்குடம் பதிப்பகம்**, பெண்ணிலக்கிய வெளியீட்டாளர், 137 (54), இரண்டாம் தளம், ஜானி ஜான் கான் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014. மின்னஞ்சல் : panikkudam@gmail.com ● அட்டை வடிவமைப்பு : குட்டிரேவதி ● ஒளியச்சு: டீம்ஷாப், சென்னை - 600 014 ● அச்சு : பிரிண்ட் ஸ்பெஷாலிட்டீஸ், சென்னை - 600 014. ● முதற் பதிப்பு : செப்டம்பர், 2007 ● விலை : ரூ. 40

பனிக்குடம் வெளியீடு : 9

Oru Kadal Neerootri...

Poems

Faheema Jahan ©

jahan.faheema@gmail.com

Published by : **Panikkudam Pathippagam**, *Publishers of Feminist Literature* 137 (54), Second Floor, Jani Jan Khan Road, Royapettah, Chennai - 600 014. e-mail: panikkudam@gmail.com ● Wrapper Design : Kutti Revathi ● Typeset: Dreamshop, Chennai - 600 014 ● Print : Print Specialities, Chennai - 600 014 ● First Edition : September, 2007 ● Price : Rs. 40

எனதுலகை எனக்களித்து எனை வளர்த்த
அம்மம்மா (ஐனுள் மர்ளியா)வுக்கு

நன்றி

பனிக்குடம், மூன்றாவது மனிதன், யாத்ரா, சரிநிகர், ஊடறு, முஸ்லிம் குரல், கவிப்ரவாகம், கீறல், கலையமுதம், எங்கள் தேசம், தினமுரசு, அன்புடன் குழுமம், காற்றுச் சுமந்துவரும் கனவுகள்.

அன்புக்குரிய குட்டிரேவதி, றஞ்சி, தம்பி அகிலன் ஆகியோருக்கும் ...

அடவி - 2007

தீ மூட்டப்பட்ட
வனத்தைவிட்டுத்
தப்பித்துப் பறக்கிறது
பறவை

சிங்கத்தோடு நரிகளும்
புலியோடு ஓநாய்களும்
அணிதிரண்ட அடவியில்
அபயம் தேடியலைகிறது
மான்சூட்டி

வற்றிய குளத்தில்
வந்திறங்கிய கொக்குகள்
நீர் ததும்பும் நதிகளில்
சேர்ப்பிக்கும் கதைகள் பேசி
மீன்களைக் காவிப்
பறக்கின்றன மலையுச்சிக்கு

தேனீக்களை விரட்டியடித்துத்
தேன் சொட்டும் வதையை
அபகரித்துக்கொண்டது
கரடி

அடவியெங்கும்
அதிர்ந்து ஒலிக்கிறது
என் தேசத்து
மானுடத்தின் பேரவலம்

ஒரு கடல் நீருற்றி...

அம்மையே உனைக் கொன்ற பழி சுமந்தவர்களாய்...

ஆண்களை மயக்கும் மாயவித்தைகளை
நீ அறிந்திருக்கவில்லை
ஓரவிழிப் பார்வைகளோ
தலை குனியும் தந்திரங்களோ உன்னிடமிருக்கவில்லை
தெளிவும் தீட்சணியமும் உன் பார்வையிலிருந்தது
உறுதியும் தைரியமும் உன் நடையிலிருந்தது
அலங்காரமும் ஒப்பனையும் உன்னிடமில்லாதிருந்தது
எளிமையும் பரிசுத்தமும் நிரம்பியதாய்
உன் வாழ்க்கையிருந்தது

இளம்பெண்ணாக அப்பொழுது
வயல்வெளிகளில் மந்தைகளோட்டிச் செல்வாய்
அடர்ந்த காடுகளிலும்
வெள்ளம் வழிந்தோடிய ஆற்றங்கரைகளிலும்
விறகு வெட்டித் தலைமேல்
சுமந்து திரும்புவாய்
அப்போதந்தக் காடுகளில் வாழ்ந்த பேய் பிசாசுகள்
தூர இருந்து கனைத்துப் பார்த்துப் பின்
மறைந்துபோவதாய்க் கதைகள் சொல்வாய்
வீட்டிலும் வெளியிலும் உன் குரலே ஓங்கியொலித்தது

காலப் பெருஞ்சுழியில்-நீ
திரிந்து வளர்ந்த அடவிகள் யாவும் மெல்ல அழிந்தன
பளிங்குபோல் நீரோடிய அருவிகள் யாவும்
அசுத்தமாகிப் பின் தூர்ந்துபோயின

கடந்தகாலம் பற்றிய உன் கதைகளிலெல்லாம்
கசப்பான சோகம் படியலாயிற்று

உன் பொழுதின் பெரும்பகுதி
படுக்கையில் முடங்கிப்போனது
ஓய்வற்றுத் திரிந்த உனது பாதங்கள்
பயணிக்க முடியாத திசைகள் பார்த்துப்
பெருமூச்செறிந்தன
வேலைகளை எண்ணி

உனது கரங்கள் துடிக்கும் பொழுதுகளில்
இயலாமைகள் கொண்டு புலம்பத் தொடங்குவாய்

நோய் தீர்க்கவெனச்
சந்தடிகள் நிரம்பிய நகருக்குக் கூட்டிவரப்பட்டாய்
உன் காற்றும் நீரும் மண்ணும் ஆன்மாவுமிழந்து
நகரடைந்தாய் நீ மட்டும்
உணர்வுகள் அடங்கி ஓய்ந்த பின் ஒரு நாள்
உறவுகள் கூடி உனைத் தூக்கிச்சென்றனர்
உனக்கான மண்ணெடுத்த பூமி நோக்கி
அம்மையே
இப்போது நாம் வாழ்கிறோம்
எல்லோர் கையிலும் பொம்மைகளாக

ஒரு கடல் நீருற்றி...

அவள் அவளாக

உனது தேவதைக்கனவுகளில்
 அவளுக்குக் கிரீடங்கள் வேண்டாம்
 உனது இதயக்கோவிலில்
 அவளுக்குப் பூஜைப்பீடம் வேண்டாம்
 உனது ஆபாசத்தளங்களில்
 அவளது நிழலைக் கூட
 நிறுத்திவைக்க வேண்டாம்
 வாழ்க்கைப்பாதையில்
 அவளை நிந்தனை செய்திட
 உனது கரங்கள் நீளவே வேண்டாம்

அவளது விழிகளில் உனதுலகத்தின்
 சூரிய சந்திரர்கள் இல்லை
 அவளது நடையில்
 தென்றல் தவழ்ந்துவருவதில்லை
 அவளது சொற்களில்
 சங்கீதம் எழுவதும் இல்லை
 அவள் பூவாகவோ தளிதாகவோ
 இல்லவே இல்லை

காலங்காலமாக நீ வகுத்த
 விதிமுறைகளின் வார்ப்பாக
 அவள் இருக்க வேண்டுமென்றே
 இப்போதும் எதிர்பார்க்கிறாய்

உனது வாழ்வை வசீகரமாக்கிக்கொள்ள
 விலங்குகளுக்குள் அவளை வசப்படுத்தினாய்
 நான்கு குணங்களுக்குள் அவள்
 வலம்வர வேண்டுமென வேலிகள் போட்டாய்
 அந்த வேலிகளுக்கு அப்பாலுள்ள
 எல்லையற்ற உலகை
 உனக்காக எடுத்துக் கொண்டாய்

எல்லா இடங்களிலும்
 அவளது கழுத்தை நெரித்திடவே
 நெருங்கிவருகிறது உனது ஆதிக்கம்

அவள் அவளாக வாழ வேண்டும்
 வழிவிடு

அவர்களுக்குத் தெரியும்

நிம்மதி குடியிருந்த கிராமத்தின் மீது
வந்துவிழுந்தன கோரநகமுடைய கரங்கள்
எங்களைக் குதறிடக் குறிபார்த்தவாறே

எமது கல்லூரிவளவினுள்ளே
வனவிலங்குகள் ஒளிந்திருக்கவில்லை
எமது நூலகத்தின் புத்தகஅடுக்குகளை
ஒநாய்களும் கழுகுகளும்
தம் வாழிடங்களாய்க் கொண்டதில்லை
நிலாக்கால இரவுகளில் உப்புக்காற்று மேனி
தழுவிட

விவாதங்கள் அரங்கேறிடும் கடற்கரை
மணற்றிடலில்

பாம்புப் புற்றுகளேதும் இருக்கவில்லை
மாலைகளில் ஆரவாரம் விண்ணளாவிட
எமதிளைஞர்

உதைபந்தையன்றி வேறெதையும் உதைத்ததுமில்லை
பக்திப்பரவசத்தில் ஊர் திளைக்கும் நாட்களில்
எமதன்னையர்

நிவேதனத்தையன்றி வேறெதனையும்
இருகரமேந்தி ஆலயமேகவுமில்லை

இங்கெல்லாம் புரியாத மொழி பேசியவாறு
துப்பாக்கிமனிதர்கள்

ஊடுருவத் தொடங்கியவேளை

விக்கித்துப்போனோம்
 வார்த்தைகள் மறந்தோம்
 எமது கல்லூரி, நூலகம், கடற்கரை,
 விளையாட்டுத்திடல், ஆலயமெங்கிலும்
 அச்சம் விதைக்கப்பட்டு ஆனந்தம்
 பிடுங்கப்பட்டதை
 விழித்துவாரங்களினூடே
 மௌனமாய்ப் பார்த்திருந்தோம்

அறிமுகமற்ற பேய் பிசாசுகளையெல்லாம்
 அழைத்துக்கொண்டு இரவுகள் வந்தடைந்தன
 எமது வானவெளியை
 அவசரப்பட்டு அந்தகாரம் ஆக்கிரமித்தது
 அடர்ந்து கிளைவிரித்துக் காற்றைத் துழாவிப்படி
 எம் மீது பூ சொரிந்த வேம்பின்
 கிளைகள் முறிந்து தொங்கிட அதனிடையே
 அட்டுப் பிடித்த கவசவாகனங்கள்
 யாரையோ எதிர்கொள்ளக் காத்திருந்தன

எமதண்ணன்மார் அடிக்கடிக் காணாமல்போயினர்
 எமது பெண்களின் வாழ்வில் கிரகணம் பிடித்திட
 எதிர்காலப் பலாபலன்கள் யாவும்
 சூனியத்தில் கரைந்தன

தற்போதெல்லாம் குழந்தைகள்
 இருளை வெறுத்துவிட்டு
 சூரியனைப் பற்றியே அதிகம் கதைக்கிறார்கள்
 அவர் தம் பாடக்கொப்பிகளில்
 துப்பாக்கிகளை வரைகிறார்கள்
 பூக்களும் பொம்மைகளும் பட்டாம்பூச்சிகளும்
 அவர்களைவிட்டும் தூரமாய்ப் போயின

ஒரு கடல் நீருற்றி...

எங்கள் தேசத்தின் இனிய கதைகளைப் பற்றிப்
பாட்டிமார் கதைக்கிறார்கள்
அந்த வரலாறு இனி எமது ஆனந்தங்களை
மீட்டெடுக்கட்டும்

அழிவின் பின்னர்

வெட்டி வீழ்த்தப்பட்ட மரத்தின்
அடிக்கட்டை மீது
அமர்ந்துள்ளது பறவை

இன்று அதனிடம்
பறத்தலும் இல்லை
ஒரு பாடலும் இல்லை

அதன் விழிகளின் எதிரே
வெயில் காயும்
ஒரு பெருவெளி விரிந்துள்ளது

அந்த மனிதர்களைச் சபிக்கிறதோ
தனது கூட்டை எண்ணித் தவிக்கிறதோ

ஒரு கடல் நீருற்றி...

எனது சூரியனும் உனது சந்திரனும்

பொன்னந்திக் கிரணங்கள் படியத் தொடங்கிய
மாலையில்

குளிர்ந்த மலையை விட்டுக் கீழிறங்கி

தும்பிகள் பறந்துதிரிவதும்

தங்கநிறக் கதிர்களாடுவதுமான வயல்நிலங்களையும்

நீரோடைகளையும் தென்னந்தோப்புகளையும் ஊடுருவி

மனிதர்கள் வடிந்துபோன சந்தைக்கட்டடங்களையும்

மஞ்சள்வண்ணப் பூச்சொரியும் பெருவிருட்சத்தையும்

தாண்டி நீ சந்திக்கு வந்தாய்

பணி

யை முடித்து

நகரத்தின் நச்சுக்கரும்புகையில் தோய்ந்து

வாகனஇரைச்சல் செவியோரம் இரைந்திட வந்திறங்கி

வீடு நோக்கி நடந்த வேளை

திடீரென எதிரே வந்து வேகம் குறைத்தாய்

உன் வானிலொரு சூரியனையும்

என் வானிலொரு சந்திரனையும் கண்டோம்

கதைப்பதற்கிருந்த எல்லாச் சொற்களும்

கண்களிலேயே தேங்கிடக் கண்டோம்

அன்றும்

தலை திருப்பி நான் பார்க்கும் கணம் வரை காத்திருந்து

புன்னகையை உதடுகளில் மறைத்து

ஏதோ ஓர் இராகத்தை மீட்டியபடியே
வேகம் கூட்டிச் சென்றாய்

அன்பு பொங்கிப் பிரவசித்த அபூர்வ நாட்களில்
நிழல்போலப்
பிரிவைச் சொல்லிப் பின்வந்தது காலம்
நான் வரச் சாத்தியமற்ற இடங்களில் நீயும்
நீ வரத் தேவையற்ற இடங்களில் நானும்

வாழ்வின் விதிமுறைகள்
எனதுலகையும் உனதுலகையும் வேறுபிரித்த வேளையில்
விடைபெற்றோம்
ஒன்றித்துப் பறந்த வானத்தையிழந்தோம்
இறுதியாக அன்றுதான் அழகாகச் சிரித்தோம்

எனது சூரியனும் தனித்துப் போயிற்று
உனது சந்திரனும் தனித்தே போயிற்று

என்ன சொல்கிறாய்?

எமது முற்றவெளி மீது
யுத்தத்தின் கருநிழல்கள் நெளிந்து
வரத் தொடங்கிய வேளை
எமது வாழ்வின்
துயர்மிகு அத்தியாயம் எழுதப்படலாயிற்று

திடீரென ஊரின் எல்லை கடந்து நீ
தொலைதூரமேகியதன் பின்வந்த நாட்களில்
இருளடர்ந்த இரவுகள் யாவிலும்
எமது வாழிடமெங்கும் உனைத் தேடி
ஏமாந்து திரும்பினார்கள்

அதன்பின் நிகழ்ந்த பிரளயப்பொழுதில்
எங்கள் குடிமனைகளுக்கு மேலாகப் பறந்த
இயந்திரப்பிசாசுகள்
அதிரும் ஓசையுடன் அச்சத்தைப் பொழிந்தன
மரக்கிளைகள் சுழன்று அசைந்ததில்
சிதறுண்டு பறந்த பறவைக்கூட்டங்களோடு
எமதினிய இளைஞர்களும் காணாமற்போயினர்
துன்பம் பல சுமந்து
முன்னோர்கள் தேடிவைத்தவை யாவும்
எம்மிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டு நாசமாக்கப்பட்டன
ஆனந்தஅலை பாய்ந்த இல்லங்களுக்குள்ளிருந்து
எமது பெண்களின்
அவலக்குரல்கள் எழுந்தன

எங்கள் குழந்தைகளைக் காத்திட
எந்தத் தேவதைகளும் வரவேயில்லை

எங்கோ தூரத்தில் துப்பாக்கிகள் வெடிக்கின்றன
ஈனக்குரலெடுத்துக் கதறும் ஓசை
காற்றிலேறிவருகிறது
தினந்தோறும் சாவு எமது வாசல் வந்து
திரும்பிய தடயங்களைக் காண்கிறோம்
எப்போதும் கதவு தட்டப்படலாம்

நீ தேடியலைந்த எதுவுமுனக்கு ஈடேற்றம்
தரவில்லை
தோற்றுப்போன அரசியலின் பின்னர்
அமைதியைத் தேடித் தூரத்தேசம் ஒன்றில்
அடைக்கலம் புகுந்தாய்
மனச்சுமைகள் அனைத்தையும் மௌனமாக
அஞ்ஞாதவாசத்தில் கரைத்தாய்
ஐரோப்பாவில் எங்கோ
அடர்ந்த மூங்கிற்காட்டினிடையே
இராணுவவீரர்களுக்கு மத்தியில் இருந்து
நீ எடுத்தனுப்பியிருந்த நிழற்படம்
சொல்லாத சேதிகள் பலவற்றை எனக்குச்
சொன்னது
அதில் ஆனந்தமின்னல் பளிச்சிடும் உன் முகம்
எத்துணை அழகாக உள்ளது

அன்பானவனே!
எந்த விடிவுமற்ற தேசத்தின் தலைவிதியை
நொந்தவண்ணம்
இங்கு எனது இருப்பு பற்றியும்
நம்பிக்கைகள் பற்றியும்

ஒரு கடல் நீருற்றி...

ஓயாது விமர்சிக்கின்றாய்
 தினமும் வாழ்வு சூனியத்தில் விடிந்திட
 உயிர்கள் எந்தப் பெறுமதியுமற்று அழிந்திட
 யாருக்கும் யாருமற்ற சாபம் பிடித்த வாழ்வைச்
 சபித்தவளாக நான் வாழ்ந்தபோதும்
 எனது தேசம் எனக்கு வேண்டும்
 நீ என்ன சொல்கிறாய்

என்னிடம் விட்டுச்சென்ற உன் பார்வைகள்

அதிவேக ஊர்திகளாலும் அவசரங்களாலும்
ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட தெருவில்
கவனத்தைப் பதித்துச்சென்ற
காலைப்பொழுதொன்றில் நீயழைத்தாய்
என் பெயர் கூறியழைத்தாயோ
எதைச் சொல்லிக் கதைத்தாயோ
இரைச்சலில் நழுவவிட்டுவிட்டேன்
உனது ஆரம்பச் சொற்களை-பின்னர்
கம்பீரமான குரலில் உனது பெயர் கூறி
நீளமான சொற்களை நீயுதிர்த்தாய்

திகைத்துத் தடுமாறித்
தெருவில் இருந்து நீங்கிய பின் உன்னுடன்
கதைத்தேன்
பிரிவைச் சொன்னாய்
பலநூறு நட்சத்திரங்கள் மின்னிய வானத்தைச்
சுருட்டி
எங்கோ எறிந்து
அருவிகளையும் ஓடைகளையும்
என் கண்களில் விட்டு விட்டு
அதற்கப்பால் நீ போனாய்

பண்பாடுகளாலும் விழுமியங்களாலும்
நீ எனக்களித்த கௌரவங்களாலும்

ஒரு கடல் நீருற்றி...

கட்டப்பட்டுக்கிடக்கிறேன்
ஒன்றுமே அறியாதவனா நீ?
திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து
எனதான்மாவிலிருந்து எதனையோ
எடுத்துச்சென்ற பின்பும்
ஒன்றுமே அறியாதவனா நீ?

காற்றில் உதிரும் இலைகளோடு
எந்த ஓசையும்ற்று உதிர்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்
கிளைபரப்பித் தளிர்ந்தோங்கிட நான்
காற்றிலே இசைநிரப்பித் தந்தவன் நீ

கண்ணீரையும் பிரார்த்தனையையும்
ஏந்தி உயர்கின்ற கரங்களின் விரலிடுக்கினூடு
உறவின் நூலிழைகள் வழிகின்றன

நீ என்னிடம் விட்டுச்சென்ற
ஈரப்பார்வைகள்
இன்னும் என்னை
உற்றுப்பார்த்தவாறேகிடக்கின்றன

இரகசியக் கொலையாளி

பகல் முழுதும்

மலைகளின் சாம்பல்நிறப் போர்வைக்குள்
தேங்கிக்கிடக்கும் இருள்
மாலையில் பதுங்கிப்பதுங்கி மலையிறங்கி
ஊரின் திசைகளெங்கிலும்
உறைந்திட ஆரம்பிக்கும் கணங்களில்
எனை வழியனுப்பிவைப்பாய்

உன்னையும்

எனது ஆனந்தங்களையும்
அந்த வீட்டுத் தனிமையின்
பசியுற்ற வாய்களிடம்
தின்னக் கொடுத்துவிட்டு
எதிர்க்காற்றில் மோதிமோதி
உற்சாகமிழந்த பாதங்களால்
மிதிவண்டியை உழக்குவேன்

திரும்பித்திரும்பிப் பாராமல்
பக்குவமாய்ப் போய்வருமாறு
உன் பிரார்த்தனைகளையெல்லாம்
வழித்துணையாய்த் தொடரவிட்டு
நெஞ்சின் திரவியத்தை
வழியனுப்பிவைப்பாய்

மௌனத்தில் மூழ்கிய

ஒரு கடல் நீருற்றி...

பரந்த வயல்வெளியின்
கடைசி வளையையும்
கடந்து மறையப்போகும் கணத்தில்
ஏக்கத்துடன் திரும்புவேன்
நின்றிருப்பாய் அவ்விடத்தே
நீயொரு புள்ளியென

துயரம் தழுதழுக்கும்
வார்த்தைகளை
வீட்டினுள் அலையவிட்டு - நீ
கதவுகளை மூடிக்கொள்ளும் இரவில்
தூரத்து மலைகளில்
ஊமையாய்த் தீயெரியும்

நீ முத்தமிட்ட வாசனையும்
சேலைத்தலைப்பால் போர்த்தி எனைத்
தூங்கவைக்கும் கதகதப்பும்
நினைவில் மேவிட உறங்கி...
மறுநாளும்
உனக்கான பகல்உணவை
மாலையில் எடுத்துவருவேன்

உனைப் பிரிந்து நான்
நீள்தூரம் சென்ற காலங்களில்
உயிர் வதைபட வாழ்ந்திருப்பாய்
மீளவந்து உனைக் காணும்
ஒவ்வொரு காலத்திலும்
அநாதரவாய் விடப்பட்ட
உனதுயிரின் கரைகளை
அரித்தரித்தே அழித்திருக்கும்
மூப்பும் துயரும்

உனது இறுதி உணவுக்கவளமும்
 வாந்தியாய்ப் போய்விட்ட அன்று
 நீ இழுபட்டுச்சென்ற
 தலையெழுத்தின் கதை
 தடைபட்டு நின்றதா?
 கண் மூடிவிடுமுன்
 எனைக் கண்டுவிட வேண்டும் என்பதே
 உனதுயிர் கூட்டியுச்சரித்த
 இறுதிச் சொற்களாயிற்றா?

உன் கடைசி நிம்மதியும்
 நான்தானென்பதை ஏன் மறந்தேன்?
 கைசேதமுற்றுத் தவிக்கும்
 ஆன்மாவைச்
 சாவு வரையும் சுமந்தலைய
 ஏன் விதிக்கப்பட்டேன்?

நான் வந்தேன்
 பாதையைத் திறந்து
 ஆயுதம் தரித்த வீரர்கள்
 குண்டுகள் அற்ற
 பொதுகளிலும் வாகனங்களிலும்
 மனிதர்களிடத்தேயும்
 அதனைத் தேடித்தேடி
 அனுப்பிவைத்த நாளொன்றில் நான் வந்தேன்
 உனைத் தவித்துச் சாகவிட்டு
 எங்கோ பரதேசம் கிடந்தவளாக
 யாருமேயறியா இரகசியக் கொலையாளியாக

நீ உறங்கிய கட்டில்
 காலியாகக் கிடந்தது

ஒரு கடல் நீருற்றி...

நீ நீருந்தும் கோப்பை
காணாமற்போயிருந்தது
ஆலயவளவில்
புல் மூடிப் படர்ந்த இடமொன்று
எனக்காகக் காத்திருந்தது

அம்மம்மா...

மலைஅத்தனை சுமை மோதக்
கேவியமும் கண்ணீருடன்
கைகளை ஏந்துகிறேன்
விரலிடுக்கினாடு வழிந்தோடுகிறது
நீ காட்டிய பேரன்பு

இரு திசைவழி போனபின்

எல்லைப்படுத்தாத அன்புடன் இரு திசைவழி நடந்தோம்

உன் மனதிலும் என் மனதிலும் அன்பின் நிழல்கள் காவி
தங்கைக்கேற்ற அண்ணனாயிருந்து
பிரிந்துசெல்லும் வரை என்
பிறவிக்கடன் தீர்த்தாய்

என் மனதிலிருந்து துயரஅலைகள் எழுந்து
ஆர்ப்பரித்துப் பொங்கும் வேளை
தூரநிலம் கடந்து உனக்குள்ளும் அலைகள் எழுமோ?
மனதை விட்டு உன் நினைவு தொலைந்துபோயிருக்கும்
அவ்விருண்ட பொழுதுகளில்
தொலைபுலத்துக்கப்பாலிருந்து வரும்
உனதழைப்புக்கு நன்றி

என் துயரின் காரணங்களைத்
தேடியறியத் துடித்ததில்லை நீ என்றும்
புன்னகை கலந்த உனதுரையாடல்
மனதின் அலைகளை ஓயவைக்கும்

நான் ஏற்ற தெய்வத்தீர்ப்புகளால் அதிர்ந்தாயெனினும்
எந்த ஆறுதலையோ சமாதானங்களையோ
நீ இருந்த வரை எனக்குச் சொன்னதேயில்லை
ஆழ்ந்து ஊடுருவும் உன் பார்வை தரும் அமைதியைவிட
வார்த்தைகளின் ஒத்தடம்

ஒரு கடல் நீருற்றி...

எனக்குத் தேவைப்படவுமில்லை

நமது பிரிவெழுதியிருந்த காலத்தைப் பின்னகர்த்தப்
பஞ்சாங்கமோ பரிதவிப்புசுளோ உதவிடவில்லை
எல்லைப்படுத்தாத அன்புடன் இரு திசைவழி நடந்தோம்
எமதிரு மனங்களிலும் அன்பின் நிழல்கள் காவி

வீடென்ற சிறைக்குள் சிக்குண்டவள்
மீளவும்மீளவும் நரகத்துழல்கிறேனடா
இங்கு தினமும் நான் காணும்
பல்லாயிரம் மனிதரிடையேயிருந்து
எப்போது நீ தோன்றி மீண்டும் புன்னகைப்பாய்?

இருண்டுபோகின்ற நாமும் ஒளி வழங்கும் அவளும்...

அவரவர் வேலைகளில் வீடு மூழ்கியிருந்த
மழைக்கால இரவொன்றில்
நிசப்தத்தையும் இருளையும்
உள்நிறுத்திப்போயிற்று மின்சாரம்

வழமைபோலவே அம்மாவின் அருட்கரங்களில்
ஒளி சூழும் உத்தியாக மின்குள் அகப்பட்டிருந்தது

இரவுச்சாப்பாட்டின் ஒரு கவளம்
மீதியாயிருந்ததென் பீங்கானில்
கையில் தேடியெடுத்திருந்த மெழுகுவர்த்திக்குத்
தீச்சுடரொன்று தேவைப்பட்டிருந்தது இளையவளுக்கு
எழுதிக்கொண்டிருந்த மூத்தவளுக்கோ
இறுதிச்சொல்லில் ஒரெழுத்து எஞ்சியிருந்ததப்போது
அவரவர் தேவை கூறி அம்மாவைக்
கூப்பிட்ட கூச்சலில்

இருண்ட இல்லம் ஒலியலைகளால் நிரம்பிற்று

முதலில் எனது பீங்கானில் விழுந்து தெறித்த
ஒளிக்கற்றைகளின் துணையுடன்
இளையவனின் மெழுகுதிரி சுடர்விட்டெரிந்தது
மூத்தவளின் கடைசி எழுத்துக்கும் அம்மா
ஒளி காவி நடந்த பின்னர்
சுட்டென நுழைந்தது வீட்டினுள் மின்சாரம்

ஒரு கடல் நீருற்றி...

மறுபடியும் இருளினுள் வீடமிழ்ந்தபொழுது
 சமையலறையினுள் சிக்கியிருந்த அம்மாவுக்கு
 ஒளிச்சுடரொன்றினை ஏந்தி யாருமே நடக்கவில்லை
 எவரின் உதவியும் இன்றி
 இருளினுள்ளேயிருந்து
 எல்லோருக்குமான உணவைத் தயாரித்தாள் எனதன்னை

இறுதி வாக்குமூலம்

அவளை உடனடியாக வந்து பார்த்திடுமாறு
செய்தி கிடைத்தது
பதற்றம் நிரம்பியவராய் மக்கள்
ஆங்காங்கே குழுமிநின்று
அவள் மருத்துவமனையில்
சேர்க்கப்பட்ட செய்தியைக்
கதைத்துக்கொண்டிருந்தனர்

மனிதர்கள் அழக்கையும் நாற்றத்தையும் மாத்திரமே
விட்டுச்செல்லும் நகரமொன்றில்
அந்த வைத்தியசாலையிருந்தது
தோளுரசிச்செல்லும்
வாகனங்களும் நச்சுப்புக்கைநாற்றமும்
சனக்கூட்டமும் நெரியும் சாலைகளைக்
கடந்துசெல்லும்
பயணமே ஒரு போர்க்களமாய் விரிந்தது

விரைவாகச் சென்றடையக்கூடிய
எல்லாச் சந்துகள் கடந்தும்
அவற்றின் அசுபக்காட்சிகள் கடந்தும்
வைத்தியசாலைக்குள் நுழைந்தேன்
நுழைவாயில் வரை உள்ளிருக்கும் வீச்சம் பரவி
ஆன்மாவைப் பிறாண்டியது
காற்றுமற்ற இடங்களில்
ஈரலிப்பையும் அழக்கையும் நாற்றத்தையும்

ஒரு கடல் நீருற்றி...

நரகவதைகளாகச் சகித்திருந்தனர் நோயாளிகள்

சகித்திட முடியாத இடமொன்றை
அவளுக்குக் கொடுத்திருக்கக் கூடாதென்ற
நெஞ்சருகும் பிரார்த்தனையைக் கேட்டுக்கேட்டு
இருண்ட விறாந்தைவளைவுகள் தாண்டித்
தேடியலைந்தேன்

சற்றே தூய்மையான
அறையொன்றைக் கடந்த வேளை
கறப்புஅங்கியணிந்த பெண்ணின் அசைவு தெரிந்தது
அடையாளம் கண்டுகொண்டோம்

உடலெங்கும் இணைக்கப்பட்டிருந்த குழாய்களுடன்
எழுமுயன்றவளைத் தடுத்தபோதும்
அனைத்தும் கழன்றுவிழ
பீறிட்டமும் விம்மலுடன் எழுந்து
எனைத் தழுவினாள்

‘உனைச் சிதைத்தவர் யார்?
ஆமினாவும் ஆயிஷாவும் எங்கே?’
எனது கேள்விகளுக்கு
ஒவ்வொரு வார்த்தையாக உயிர்கூட்டி உச்சரித்தாள்
‘துப்பாக்கிகளை நீட்டியவாறு குதித்திறங்கிய
அவர்களது வாகனத்தில் சின்னமிருந்தது
ஆமினாவும் ஆயிஷாவும் துடிதுடித்து வீழ்ந்தனர்
எனைச் சித்திரவதைப்படுத்திடவென்றே
அனேக ரவைகளைப் பாய்ச்சினர் உடலில்
அவர்களின் கேள்விகளுக்கு என்னிடம் பதிலில்லை
எனைச் சல்லடையாக்கிச் சத்தியத்தின் குரலைச்

சாத்தான்களால் பறித்தெடுக்க முடியாது
சொற்களுக்கு உயிர்கூட்டி முடித்தாள்

எனைப் பற்றியிருந்த பிடி தளர்ந்தது
அவள் வசமிருந்த இறுதி வாக்குமூலமும் அழிந்தது

அந்தக் கனவையும் அதிகாலைத் துயிலையும்
உதறி எழுந்தேன்
மக்கள் சூழ்ந்து நின்றிட
அவளை மருத்துமனைக்குத்
தூக்கிச்செல்வதை அல் ஜஸீரா காட்டியது

இறுதி வாக்குமூலத்தை அறிந்திருந்த உலகம்
கொலைகாரர்கள் பெற்றுக்கொண்ட
பாராட்டுதல்களையும் பார்த்திருந்தது
ஏமாற்றப்பட்டோம்
அம்முன்று ஆன்மாக்களும் நானும்

ஒரு கடல் நீருற்றி...

குரங்குகள் பிய்த்த கூடு

இனிய குரலெடுத்துப் பாடும் உன் பாடலுடன்
வசந்தகாலமொன்று என் அடவிகளில் வந்துவிழும்

துயரங்கள் நிரம்பித் தாக்கும் வேளைகளில்
வேதனையில் உன் சிரிப்பொலி எழும்போது
அகால இடிமுழக்கத்தில் என் வானம் அதிரும்

ஏதோ ஓர் ஆறுதலில் நீ
என் கிளைகளில் தாவிக் குரலெழுப்பும்போது
கார்காலமொன்று எனது வேர்களைச் சூழும்

மரணத்தைப் பற்றியும்
நிலையற்ற வாழ்வின் நியதிகள் பற்றியும்
மகாணைப்போல நீ போதிக்கும் தருணங்களில்
கடும் கோடைக்காலமொன்று என்
கால்களைச் சுற்றிவந்து பெருமூச்செறியும்

ஆனாலும் அன்பே
இலையுதிர்காலத்தில் விக்கித்துநின்றபோது
ஓராயிரம் இலைகளும் உதிர்ந்துபோகையில்
என்னிடம் புன்னகைக்கக் கெஞ்சிய
உன் கீச்சிடலுடன்
பனித்துளிகள் சொரிந்திடலாயின

வாழ்வளித்த நிழலை நின் புலன்களில் தேக்கி
இனிய குஞ்சுடன் தொலைதூரம் பறந்துபோகையில்

எனது உயிர்க்குரல் ஓய்ந்துபோயிற்று

நீ வாழ்ந்த கூட்டைக் குரங்குகள் பிய்த்தெறிந்தன
நான் மரமென நின்றிருக்கிறேன்
துயரங்களையும் எதிர்ப்பையும் கூறிட
எனக்கொரு மொழியின்றி

ஒரு கடல் நீருற்றி...

முகவரியற்ற நெருப்பு நிலவுக்கு

எங்கும் வியாபித்து அரசாட்சி செய்தது இருள்
 அடர்ந்து செறிந்த இருளினூடு
 சிள்ளுகளும் தவளைகளும்
 தமதிருப்பைச் சொல்லித் தயங்கித்தயங்கி ஒலித்தன
 மயான அமைதி பூண்ட சூழலைத் தகர்த்தவாறு
 வீதியில் தடதடத்து ஓடும் காலடிச்சத்தம் - அச்சத்தினூடு
 என் கேட்டல் எல்லையினுள் வளர்ந்து தேய்கிறது
 பின்தொடரும் அதிர்ந்துசெல்லும் வண்டியில்
 அவர்கள் வலம்வருகிறார்கள் போலும்
 ஓடிய அந்தப் பாதங்கள்
 எந்தச் சந்து தேடி ஒளிந்தனவோ?
 உருத் தெரியா அந்தக் காலடிகளுக்காக
 உள்ளம் துடித்தமுதது

அச்சம் கலந்து பிசைந்து விழுங்கிய உணவும்
 பீதியுடன் தொண்டைக்குழிக்குள் இறங்கிய நீரும்
 பிசாசுகளை எண்ணிப் பயந்ததில் தீய்ந்துவிட்டன
 அந்த வேளைதனில்
 உன்னை ஏன் நினைத்தேனென்று தெரியவில்லை
 அன்று மழை ஓய்ந்த அந்திப்பொழுதில்
 அவர்கள் வந்துபோயிருக்க வேண்டும்
 எமது கல்லூரிமுற்றவெளியெங்கும் வரிசை பிசகாத
 சப்பாத்துக்கால்களின் சுவடுகள் எஞ்சியிருந்தன

இரத்தக்கறை தோய்ந்த மண்டபத்து
மூலையறைச் சுவர் மீது
புதிய தடயங்களைக் கண்ணிரண்டும்
பயத்துடனே தேடி நடுநடுங்கின
என் விழிகளுக்குள்
வெளவால்கள் சடசடத்துப் பறந்தன

ஆதிரை

கடைசியாக நீ கல்லூரி வந்த தினம்
அதுவென்றுதான் நினைக்கிறேன்
அன்று சிரித்திடவே இல்லை நீ
சிந்தனைவயப்பட்ட முகத்துடன்
கல்லூரிவளவெங்கும் அலைந்துதிரிந்தாய்

பின்னர் நான் பார்க்க நேர்ந்த
போராளிகளின் படங்களிலெல்லாம்
உன் முகத்தைத் தேடித் தோற்றேன்
இறுகிய முகக்கோலத்தை எப்படிப் பொருத்தினாயோ?
நெஞ்சிலும் முதுகிலும் ஏதேதோ நிரப்பிய பைகளுடன்
சடுகலன் ஏந்திய சிலைமுகத்தைக் கற்பனைசெய்து
பெருமூச்செறிந்தேன் நீ இனி வரப்போவதில்லை

துப்பாக்கி வரைந்த

உன் இரசாயனவியல் குறிப்பேட்டைப்
பத்திரப்படுத்திவைத்துள்ளேன்
பாடத்தை விட்டு

உன் கவனம் திசைமாறிய தருணங்களில்
ஓரங்களில் நீ எழுதியுள்ள வாசகங்கள்
விட்டுவிடுதலையாகும்

உன் சுதந்திரக் கனவைச் சொல்கின்றன

ஒரு கடல் நீருற்றி...

உன் நகர்வுகளை மோப்பம்பிடிக்கும்
 அறிமுகமற்ற சப்பாத்துக்கால்கள்
 சனியன்களால் ஆட்டுவிக்கப்படும் நாளைகளிலும்
 எமது வாழிடங்களில் பதிந்துசெல்லலாம்
 நீ கவனமாயிருந்து இலட்சியத்தை வெற்றிகொள்

நீ அவனைக் காதலித்தாயா?

உனது மகிழ்ச்சிகளையெல்லாம்
என்னிடமிருந்தே பெற்றுக்கொண்டாய்
எனது துயரங்களையெல்லாம்
நீயன்றோ ஏற்படுத்தித்தந்தாய்?
தாங்கமுடியா வலி தருகின்ற உன்
தளைகளிலிருந்து
என்னை விட்டுவிடேன்-போகிறேன்

எவருக்கும் புலப்படாத வெளிகளில் அலைந்து
ஏதோ ஒரு கடற்காற்றை என்னோடு எடுத்துவந்து
நாறிப்போன காற்றுவெளியில் பதிலீடு
செய்யவேண்டும்

கடந்தகாலம் தந்த சொற்களை
வரிவரியாக விதைப்பது அலுத்துவிட்டது
அடிச்சுவடுகளெல்லாம்
மிகுந்த துயரங்களைத் தேக்கிவைத்து
நான் மிதிக்கும் வேளை
பழங்காலத்துப் பாசி படிந்த நீரை
என் மீது வாரியிறைக்கின்றன

எனைச் சூழ்ந்த பெருவெளியெங்கும்
நிரம்பித் தாக்கும் பேரிரைச்சல்
சகித்து வாழ முடியாச் செய்திகளைத் தருகின்றன

ஒரு கடல் நீருற்றி...

நீ தந்த சிதைவுகளிலிருந்து தானே மீள
நான் உயிர்த்துவர வேண்டும்

யாரை உதறி எறிந்து
யார் வெளியேறுவது?
வடபுலம் நான் தென்திசை நீ என்ற
நமதெல்லைகளைக் களைந்து
ஆண்டாண்டுகளாகச் சிக்கிவாழும்
பிம்பங்களிலிருந்து மெய்யன்பை
வெளிக்கொணர்வோம்

உனது அதிகாரங்களையும்
எனது அண்டிவாழ்தலையும்
கீழிறக்கிவைத்துவிடுவது
சாத்தியப்படுமெனில் ஒன்றுசேர்வோம்

நீ அவனைக் காதலித்தாயா எனத்
தொலைபுலத்திலிருந்து கேட்கும்
அண்ணனுக்கு
நாளை பதில் எழுதுவேன்

ஒரு கடல் நீருற்றி...

நட்சத்திரங்கள் பூத்த வானம் விரிந்திருந்தது
எமக்குப் பின்னால்
பாதியாய் ஒளிர்ந்த நிலவு தொடர்ந்து வந்தது
தூரத்து வயல்வெளியை மூடியிருந்தது வெண்பனி
தென்னைகளில் மோதி குடியிருப்புகளை ஊடுருவி
எம் செவி வழி நுழைந்தது
வங்கக்கடலில் எழுகின்ற அலையோசை
சந்தடி ஓய்ந்த தெரு வழியே
நீயும் நானும் விடுதிவரை நடந்தோம்

இப்படியே
எத்தனையோ இரவுகளில்
விவாதிப்போம் நெடுநேரம்
முடிவில் எதிர்காலம் குறித்த அவநம்பிக்கைகளுடன்
பிரிந்துசெல்வோம்!

பின்வந்த பதற்றமான பொழுதொன்றில்
உன் விடுதலைவேட்கைக்குத் தடையாயிருந்த
அனைத்தையும் உதறி அடவி புகுந்தாய்

பரணி...
உன் நினைவுகள் தேய்ந்துகொண்டிருந்த வேளை
மாரிக்கால அந்திப்பொழுதொன்றில்
நனைந்த சீருடைகளில் இருந்து நீர் சொட்டச் சொட்ட
மீளவும் நீ வந்தாய்

ஒரு கடல் நீருற்றி...

அலையெழும்பும் கடல்பரப்பினில்
 உனக்கான பணி முடிக்கவென விடைபெற்றுப்போனாய்
 வாழ்த்துச் சொல்ல வாயெழவுமில்லை
 ஆரத்தமுவிட நீ விரும்பவுமில்லை
 வெளியே பெய்த மழை என் கன்னங்களில் வழிந்தோட
 மழைப்புகாரினூடே மறைந்துபோனாய்

திரைகடல் சென்ற திரவியமானாய்
 ஆழிப்பரப்பெங்கும் ஊழித்தீ எழுந்து தணிந்தது-நீ
 திரும்பி வரவே இல்லை

இன்று வீரர்கள் துயிலும் சமாதிகள் மீது
 காலத்துயரின் பெருமௌனம் கவிழ்ந்துள்ளது
 இங்கு ஏதுமற்ற உன் கல்லறையில்
 ஒரு கடல் நீருற்றி நிரப்பிடவோ?

ஒரு மயானமும் காவல்தேவதைகளும்

சுழலுமிச் சோகச்சுழலிடை

உனக்கென எதையெழுத?

ஆடிப்பாடிப் பின் அவலம் சுமந்து நீங்கிய

சோலைவனத்தைத் தீயின் நாவுகள் தின்றுதீர்த்தன

நெற்கதிர்கள் நிரம்பிச் சலசலத்த வயல்வெளிகளை

இரும்புச்சக்கரங்கள் ஊடுருவித் தகர்த்தன

எஞ்சிய எமது பள்ளிவாயில்களும் அசுத்தமாக்கப்பட்டன

மண்ணை மீட்டெடுக்கும்

போராட்டத்தில் மனிதர்கள் வீழ்ந்தழிந்திட

பேய்கள் உலவிடும் பூமி மாத்திரம்

தரிசுதட்டிக்கிடக்கிறது

இரத்தம் உறிஞ்சிய மண்ணில்

எத்தகைய வசந்தம் துளிர்ந்திடுமினி?

யாருமற்ற பாழடைந்த நகரத்தின் இடிபாடுகளினூடு

சூரியன் தயங்கித்தயங்கித் தலைநீட்டும்

போர் தின்ற பூமியில் வீழ்ந்திடும் கிரணங்கள்

ஒரு தலைமுறையின் தலைவிதியை ஊமையாய்ப் படிக்கும்

அந்திப்பொழுதில் பயமும் பீதியும்

தொண்டைக்குழியை நெரித்திடப்

பூதங்களின் காலடியோசை கேட்டுச்

சூரியன் நடுநடுங்கி மறையும்

தளைகளை வெட்டியெறிந்திடப் புறப்பட்ட

ஒரு கடல் நீருற்றி...

விடுதலைப்பிரவாகம் உனை வீடு துறக்கவைத்தது
நீ வாழ்ந்த தேசம் இன்றுனை
எந்தப் பாடலைக் கொண்டும்
வரவேற்கும் நிலையிலில்லை

நானும் நீயும்ன்றி

இந்தப் பரம்பரையே தோள்களில் சமையமுந்திடத்
திசைக்கொவ்வொன்றாய்ச் சிதறுண்டுபோனது
கல்வியும் உழைப்பும் கனவுகளை மெய்ப்பித்திட
ஆனந்தம் பூரித்த நாட்கள் இனியில்லை
பாழடைந்த படகுத்துறைகள்
காட்டர்ந்த பயிர்நிலங்கள்
தலை கருகிய கற்பகத்தருக்கள்
தரைமட்டமாகிப்போன எங்கள் குடிமனைகள்
எல்லாம்

பேய்கள் சன்னதம்கொண்டாடிய கதையினைச்சொல்லும்

அவசரப்பட்டு நீ

ஊரைக் காணும் ஆவலிலிங்கு வந்துவிடாதே
வதைத்து எரியூட்டப்பட்ட சோலைநிலத்தினூடு
அணிவகுத்துச்செல்லும் காவல்தேவதைகள்
அமைதியைப் பேணுகின்றன
அந்த ஏகாந்தம் குடியிருக்கும் மயானத்தைக் காண
உனக்கென்ன ஆவல்? வந்துவிடாதே

பாதங்களில் இடறும் முற்றவெளி

இருள் செறிந்த இராப்பொழுதில்
ஒளியைத் தேடித் தவித்திருந்ததென் தெரு வழியே
இனிய குரலெடுத்துப் பாடிச்சென்றாய்
விஷு வருடத் தை மாத இருபத்தோராம் நாளில்

வாசல் திறந்தேன்
நீ போனதற்கான தடயங்களின்றி
இருள் நிறைந்த பெருவெளி
என் கண்களில் மோதியது
மின்மினிகளும்
தூரத்துவானின் நட்சத்திரங்களுமின்றிக்
கால்களில் இடறுண்டது என் முற்றவெளி

உனது பயணத்தின் குறியீடாகப்
பாடிச்சென்ற பாடல்
சோகத்தில் துடிதுடித்த ஏதோவொன்றை
இடிந்து தகர்ந்த நகரின் சிதைவுகள் மீதும்
குட்டிச்சுவர்களாய் எஞ்சியிருந்த குடிமனைகள்
மீதும்
சனங்கள் எழுந்துசென்ற பூர்வீகத்தளங்கள் மீதும்
பல்லாயிரம் இளைஞர்களின் புதைகுழிகள் மீதும்
தடவிற்று

நிலவையழைத்து
ஒளிச்சுடரொன்றினை அழைத்துத்

ஒரு கடல் நீருற்றி...

தனித்த பயணத்திற்கொரு
வழித்துணையை அழைத்துஎழுந்த உன் குரல்
அன்றைய இரவு நீளவும் எதிரொலித்தது

உன் குரலினைப் பின்தொடர்ந்து
வெகுதூரம் வந்தேன் நான்
நடந்த கால்களின் சீழே கண்ணீர் நழுவி ஓடியது
சிரித்த ஒலிகளை ஊடுருவி
நிலவின் தண்ணொளி படிந்தது
மரங்களின் பழுத்தஇலைகளை உதிர்த்தவாறு
எங்கிருந்தோ வந்த காற்று
யாரோ ஏற்றிவைத்த எண்ணற்ற தீபங்களை
எதுவும் செய்யாமற்போயிற்று

இரவின் வானத்தின் சீழே
எனை மோதிவீழ்த்தக் காத்திருந்தது
என் முற்றவெளி

பேறுகள் உனக்கு மட்டுமல்ல...

அவளைப் பலவீனப்படுத்த
எல்லா வியூகங்களையும் வகுத்த பின்பும்
அவளை உள்நிறுத்தி எதற்காக
இன்னுமின்னும் வேலிகளை எழுப்புகிறாய்?

போரிலும் பகையிலும் முதல்பொருளாய்
அவளையே சூறையாடினாய்
அவளுக்கே துயரிழைத்தாய்
உன்னால் அனாதைகளாக்கப்பட்ட
குழந்தைகளையெல்லாம் அவளிடமே ஒப்படைத்தாய்
தலைவனாகவும் தேவனாகவும் நீ
தலைநிமிர்ந்து நடந்தாய்

எல்லா இருள்களின் மறைவிலும்
நீயே மறைந்திருந்தாய்
ஒளியின் முதல் கிரணத்தையும்
உன் முகத்திலேயே வாங்கிக்கொண்டாய்

உனதடி பணிந்து மொழுகுவதில் அவளுக்கு
ஈடேற்றம் கிடைக்குமென்றாய்
கலாசாரம் பண்பாடு எனும் அரிகண்டங்களை
அவளது கழுத்தில் கௌரவமாய்ச் சூடினாய்

உனது மயக்கங்களில்
தென்றல் மலர் இசை

ஒரு கடல் நீருற்றி...

தேவதை அம்சங்களென
அவளிடம் கண்டவையெல்லாம் பின்னர்
மாயைகளெனப் புலம்பவும் தொடங்கினாய்

அவளிடமிருந்த அனைத்தையும் பறித்துக்கொண்டு
சிகரங்களில் ஏறிநின்றாய்
பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு காணச் சொன்னது
உனக்கு மட்டுமென எப்படிக் கொண்டாய்?

சாபங்களையகற்றிய குழிகளின் மீதிருந்து...

சாபங்களையகற்றிய குழிகளின் மீதிருந்து
காற்றிலே கரைகிறது சூனியம்

அவர்களும் விதைத்தனர்
இவர்களும் விதைத்தனர்
எந்தப் பாதமொன்றோ தம் மீது படும் வரை
உறுமலை உள்ளடக்கிக்
காலங்கள்தொறுமவை காத்துக்கிடந்தன

தத்தித் தவழும் பாலகனோ
ஏழைத் தாயொருத்தியோ
இனிய இளைஞனொருவனோ
மதகுருவோ
மேய்ச்சலுக்குச் சென்ற மந்தையொன்றோ
அல்லது
குறிவைத்த அவர்களிலும் இவர்களிலும் எவரோ?

அறுவடை காண மறந்த வன்னிப் பெருநிலத்தில்
நச்சுக்கிழங்கு*களை நாளெல்லாம் தோண்டலாம்
நீண்ட கோடைகளிலும் மரிப்பதில்லை
மாரிக்காலம் கடந்துபோன பின்னும் முளைப்பதில்லை
ஏவி விடப்பட்ட பூதங்களைத் தமக்குள் பிடித்துப்
பாதையோரங்களிலும் பொட்டல்வெளிகளிலும்
காத்திருந்தன

ஒரு கடல் நீருற்றி...

நெஞ்சிலுள்ள செஞ்சிலுவை அவனைக் காத்திட
தன் கரம் சுமந்த கோலுடன்
அங்குலமங்குலமாக
வன்னிப் பெருநிலம் தடவி
நச்சுக்கிழங்குகள் தோண்டுகிறான்

எங்கிருந்தோ வந்த தேவதூதனாய்
எம்மொழியும் அறியான் எமதினமும் அறியான்
அவனொருவன் சாபங்களைத் தோண்டியகற்றிய
குழிகளில்
நாமினி எதை நடப்போகிறோம்?

* கண்ணிவெடி

சிறுமியின் கோழிக்குஞ்சு

சின்னஞ்சிறு வெண்சிறகிரண்டிலும்
புழுதி படியலாயிற்று
பஞ்சு போன்ற அதன் உடலம்
ஒடுங்கிச் சிறுத்திற்று
கூடி விளையாடிய அவளது பாதம்
தவறுதலாகக் குஞ்சின் தலை மீதேறியது
கால்களும் உடலும் நெடுநேரம் நடுங்கிடச் சிறுமி
தனது பிரியம் துடிப்பதைப் பார்த்திருந்தாள்

கருமுகிலே! உன் துளிகள் தூவி
அதன் மேனிக்கு வலுவூட்டு
நீலவிசம்பே! உன் குரல் கொண்டு
மீளாத் துயிலிலிருந்து அதையெழுப்பு
வீசும் பவனமே! உனது மென்கரங்களால்
மூடிய இரு கண்மூடிகளைத் திறந்துவிடு
இனிய குஞ்சே! வலிகளைக் காலடியில் விட்டுக்
குணமடைந்து எழுந்துவிடு
முறையிட்டாள் சிறுமி ஆகாயம் நோக்கி

உயிர் பிழைத்த குஞ்சு
ஒரு கண் பார்வையிழந்து தவித்தது
இடையில் தவறிய வழி தேடிக் கீச்சிட்டவாறு
எங்கோ எங்கோ பார்த்திருந்தது

ஒரு கடல் நீருற்றி...

மரணத்தின் நிழல் அதன் தலைக்கு மேலே
கவிழ்ந்திருந்த காலைப்பொழுதில்
கடும் பிரயத்தனத்துடன் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீரை
அண்ணாந்து குடித்தது
உலகில் அதற்கென ஆண்டவன் வைத்திருந்த
கடைசி நீர்த்துளி அது

குஞ்சுடன் முன்னும் பின்னும் அலைந்து
சிறுமியின் பார்வைக்குத் தப்பித்திரிந்த மரணம்
முதலில் அதன் சின்னஞ்சிறு சிறகிரண்டிலும்
வந்தமர்ந்தது
சிறகுகள் கீழே தொங்கிட மெல்ல மெல்ல நகர்ந்தது
குஞ்சு
அந்திப்பொழுதில் சாவு
அதன் கழுத்தின் மீதேறி நின்றது
ஒரு மூதாட்டி போலச் சிறகு போர்த்தி
அசைவற்றுப் படுத்தது குஞ்சு

இரவு நெடு நேரம் வரை காத்திருந்த மரணத்தின் கரங்கள்
சிறுமி தூங்கிய பின்னர்
துண்டு நிலவும் மறைந்து வானம் இருண்ட பொழுதில்
அந்தச் சிறுஉயிரைப் பறித்துப்போயிற்று

தடுமாறும் தனிப்பாதம்

பரப்பிவைக்கப்பட்டிருக்கும் பொருட்களெதிலும்
பார்வையைச் செலுத்தாமல்
பாதி மூடப்பட்டுப் பூட்டுடன் தொங்கும்
விசாலமான கதவினையே
பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்
கடைக்குப் போன சிறுமி

தெருவோரம்
கால் நீட்டியமர்ந்தவண்ணம்
சேகரித்துவந்த
உபயோகமற்ற பொருட்கள் நிரம்பி வழியும்
பொதுகளையே
வெறித்தபடிக்கிடக்கிறாள்
சிந்தனை பிசகிய மூதாட்டி.

ஓடிச்சென்று ஏறிக்கொண்ட
பையன்களை உள்வாங்கி
விரைகிறது பேருந்து
ஊன்றுகோலுடன் நெடுநேரம் காத்திருந்த
மாற்று வலுவுள்ள மனிதனை
அந்தத் தரிப்பிடத்தில் விட்டுவிட்டு

ஒரு கடல் நீருற்றி...

தொலைவில் ஒலிக்கும் பாடல்

அடைய முடியாத் தொலைவும் நீ
தீண்ட முடியா உறவும் நீ
தொலைவிலிருந்து கேட்கும் இனிய பாடலாக உனது
குரலினை நினைவுபடுத்திக்கொண்டேயிருக்கிறேன்

அசுப தேவதைகள் ஆர் சொல்லை ஆசீர்வதித்தனவோ
சாபம் போலொரு துயரம் வாழ்வோடு சேர்ந்தது
என் மீதிருந்த எல்லா உரிமைகளையும் விட்டு நீ
வெகுதாரம்... வெகுதாரம்... போனாய்
மீட்சியில்லாத் துயரங்களின் முன்
நேசிப்புக்கு இடமில்லாமற்போனது

அதீதப் புனைவுகளால் சித்திரிக்கப்பட்டுத்
தோற்றுப்போனது கடந்தகாலம்
அனைத்தின் மீதும் கேள்வியெழுப்பி
வாழவிடாமற் செய்துள்ளது நிகழ்காலம்

யார்யாராலோ விதிக்கப்பட்டதை எனக்கு
ஏற்று வாழும்படியாயிற்று
திணிக்கப்பட்டதை மறுத்ததால் உனக்குத்
தொலைதாரம் போகும்படியாயிற்று
உன்னுலகை விட்டு நானும்
என்னுலகை விட்டு நீயும் தூரமானோம்
எமக்கிடையே தேசதேசாந்திரங்களும்
கடல்களும் காடு மலைகளுமாய்

எனது விதிரேகையும் ஆயுள்ரேகையும்
 அனர்த்தங்கள் குறித்து
 ஆருடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததை
 தாமதமாகவே அறிந்துகொண்டேன்

மரணத்தின் தூதுவர்கள் அலைகின்ற
 அதிவேகத் தெருக்களில் நீ சென்றுகொண்டிருந்தாலும்
 சற்றே ஒதுங்கிநின்று
 எனக்கொரு அழைப்பு தருவாயா?
 தங்க எங்கும் இடமற்று நீ வாழும் தேசம் வரை
 நீண்டுநீண்டு வருகின்றன என் கனவுகள்

ஒரு கடல் நீருற்றி...

உங்கள் மொழியும் எங்கள் வாழ்வும்
வேறாக்கப்பட்ட பின்...

அந்த வயல்வெளி மீது வாழ்வும் மொழியும்
வேறுபிரிக்கப்பட்டது
வானமும் திசைகளும் விக்கித்து நின்றிட
விதியெழுதப்பட்டது

ஊரெங்கிலும் அச்சம் விதைக்கப்பட்டிருந்த
இரவுப் பொழுதும்
வைத்தியசாலையும் மருந்துவாடையும்
எனது நினைவை விட்டு
இன்னும் நீங்குவதாயில்லை
மருத்துவமனையின் விசாலமான
முற்றவெளியெங்கும்
மின்விளக்குகளின் ஒளிக்கற்றைகள் பரவியிருந்தன
கடலோரமணலும் காய்ந்தபுற்களும்
கால்களின் கீழே சரசரத்தன
ஆங்காங்கே ஆண்கள் பதற்றத்துடன் நின்றிருக்க
இவை தவிர்ந்த காற்றுவெளியெங்கும்
சோகத்துடன் அமைதி குடியிருந்தது

தமது பண்பாட்டுச்சுமைகளைச் சூடிநின்ற
பெண்கள்
நோயாளர் அறைகளெங்கிலும்
நடமாடித்திரிந்தனர்
குசுகுசுத்துக் கதைக்கையில்

அவர்தம் முக்காடுகளின்சரிவில் நகைகள் மின்னின
 தற்காலிகச் சவச்சாலையாக மாறிப்போன
 இடத்தில் அவை
 வெண்ணிறப்போர்வைகளால்
 மூடிவைக்கப்பட்டிருந்தன
 கண்ணீர் வற்றிப்போன உறவுகள்
 வெளியே காத்திருக்கக் கூடும்
 தாய், பிள்ளை, மனைவியென்ற பாசங்கள்
 வீடுகளில் துடித்திருக்கக் கூடுமங்கே

இன்றுபோல் எமது பெண்கள்
 அல்லாடி வாழ்ந்திடவில்லையன்று
 வயோதிகப்பெற்றோர் தமது புதல்வர்களுக்காக
 அழுதுபுலம்பவுமில்லை
 அனாதைகளான சிறுவர்கள் வீதிகளில்
 அலைந்துதிரிந்திடவுமில்லையன்று

மாலைப் பொன்னொளி கவியெழுத வரும்
 அழகிய வயல்வெளியைச்
 சனியன்கள் தம் துயரப்போர்வை கொண்டு மூடின
 மரணப்பீதியுடனான ஓலம் திசைகளை உலுப்பிற்று
 வயல்வெளி கடந்து அவ்வதிர்வு
 நீலம் பூத்த மலைகளையும் அடிவானையும்
 நீண்டு தொட்டது

அறுவடைக்குச் சென்ற அப்பாவிகள்
 அறுவடை செய்யப்பட்டனர்
 பின் உழவுஇயந்திரப்பெட்டிகளில்
 நெல்மூடைகளுக்குப் பதிலாகத்
 துண்டாடப்பட்ட சடலங்கள்

ஒரு கடல் நீருற்றி...

எடுத்துவரப்பட்டபோது எல்லாம் தடுமாறி
 நின்றன
 இவ்வாறு வன்மமும் வெறுப்பும்
 வாரியிறைக்கப்பட்ட
 வரலாற்றுக்காயம் நிகழ்ந்தது
 எல்லாவற்றையும் வீழ்த்திச் சிதைத்து
 அள்ளிப்போனது பிரளயத்தின் பெருங்காற்று

வயற்காட்டுக் காவற்காரி

அவளது தலைமீது
 குருவிகள் தங்கிச்செல்லலாம்
 அவளது தோள்மீதமர்ந்து கிளிகள் சத்தமிடலாம்
 எனினும்
 பட்சிகளைப் பயங்காட்டவே
 ஓங்கிய தடியொன்று
 அவளது கரங்களில் தரப்பட்டிருக்கலாம்

யாருடைய விளைநிலமோ அது
 விதிமுறைகள் வேறில்லை
 அவள் காவல் புரிந்தாக வேண்டும்

அவளிடம் இதயமில்லை
 அவளது விழிகளில் ஜீவனில்லை
 ஓசைகள்
 அவளது செவிகளில் விழுவதேயில்லை
 ஆனாலும்
 ஆடைகளும் அலங்காரங்களும்
 மனிதப்படைப்பென்று காட்டவே
 அவளுக்குச் சூடப்பட்டுள்ளன
 கொட்டும் மழையிலும் - அவள்
 சிரித்துக்கொண்டிருப்பாள்
 எரிக்கும் வெயிலிலும் இன்முகத்துடனே இருப்பாள்

ஒரு கடல் நீருற்றி...

அவளது வேதனைகளை வெளிக்காட்டும்படியாக
அவளின் முகக்கோலம் அமைந்திருந்தால்
காணுகின்ற கண்களிலெல்லாம் கண்ணீர் வழியும்

அவளுக்கு உருவினைத் தந்த
மனிதர்களின் நிம்மதிக்காக
புன்னகையெனும் போலிக்கோலம்
அவளது முகத்தில் தீட்டப்பட்டுள்ளது

யாருமற்று அமைதியான இரவுகளில்
நிலவின் மெல்லிய கிரணங்கள்
அவளை விசாரிக்க வந்துபோகும்
அவள் அண்ணாந்து பார்த்ததேயில்லை
நட்சத்திரங்கள்
திசைகளையும் வாழ்வின் திருப்பங்களையும்
ஓயாது சொல்லும்
அவள் காதுகொடுத்துக் கேட்டதேயில்லை
விடியலின் பூபாளம் அவளைச் சுற்றியே எழும்
அவள் வரவேற்றதேயில்லை
இவர்களின் விதிமுறைகள்
அவளை அசையவிடமாட்டாது

அவளைத் தாங்கிநின்ற பூமியே!
அவளைப் பரிதாபமாய்ப் பார்த்திருந்த வானமே!
அவளது மௌனமும் ஒரு நாள் வெடிக்குமா?
குமுறுகின்ற எரிமலையாக.
அதிரவைக்கும் இடிமுழக்கமாக.

விண்ணப்பம்

முன்புபோல

எதுவித அறிமுகமுமற்றவளாக நான் போய்விடுகிறேன்
உன் மனதிலெனக்கு
நன்மைகள் கொண்டோ தீமைகள் கொண்டோ
தீர்ப்பெழுதிவிடாதே

உய்த்துணர்வதால் மட்டுமே தெரிந்துகொள்ளத்தக்க
துயரங்களின் வலியை நானுனக்கு
உணர்த்திக்காட்ட முடியாது
நிகழ்வுகளை விவரித்துச்சொல்வதனால்
சாக்காடாகிப்போன வாழ்வின் வேதனையை
வெளிப்படுத்தவுமேலாது

உன் மனத்திரையினூடு சட்டமிட்டுப்பார்க்கும்
எல்லைகள் உள்ள வரை
எனது குரலின் நியாயத்தை நீயுணர முடியாது

அனைத்துப் பூதங்களுக்கும் பயந்தவளாய்
எல்லாக் குற்றச்சாட்டுகளுக்கும்
மௌனமாய்த் தலையசைப்பவளாய்
எதிர்த்துச் சொல்ல
எந்த வார்த்தைக்கும் உரிமையற்றவளாய்
தனதினத்தை மாத்திரமே நேசிப்பவளாய்
இருக்க வேண்டுமென எனக்குச் சாசனமேதுமில்லையே

ஒரு கடல் நீருற்றி...

உன் கொள்கைகளின் வழியே யாவரும் நடக்கவோ
நீ வெறுப்பனவற்றை மற்றவரும் வெறுக்கவோ
அல்லது

வேண்டாம், உனக்கிவற்றைக் கூற முடியாது
அறிவிலும் ஆற்றல்களிலும் முதன்மையானவன் நீ
அன்றியும் எனது மதிப்பு மிக்கவன்

உனது உரையாடலின் தொனி
நான் தவறிழைத்துவிட்டதென
உணர்த்திப்போவது அறிவாயா?
செய்யாததொன்றுக்காக உன்னெதிரில்
தண்டனை பெற்ற உள்ளமெனது
நீ அறிந்தவற்றுக்கு அப்பாலுள்ள
கறைபடியாத ஆத்மாவின் கதையெனது
உன் மனதின் பதிவுகளை மாற்றிக்கொள்வாயாக

நாளை

எந்தவித அறிமுகமும்ற்றவளாக நான் போய்விடுகிறேன்
உனதுள்ளத்தில்
நன்மைகள் கொண்டோ தீமைகள் கொண்டோ
எனக்குத் தீர்ப்பெழுதிவிடாதிருப்பாயாக

துயில் கலைந்து எழுவது எப்போது?

சகோதரனே! நானறியாப் புலன்களையெல்லாம்
 உணர்வுகளில் பதித்துச்செல்பவனே
 எந்த மனிதன் உனது கீதங்களைத் திருடிச்சென்றான்?
 கை கட்டி வாய் பொத்திக் கண்மூடி நின்று சுழலென
 எந்த மனிதன் உனை நிறுத்திப்போனான்?

கட்டாயமானதொரு தருணத்தில்
 காலம் உனைப் பாலைநிலத்திலிருந்து பெயர்த்துவந்து
 போர் ஓய்வுகொண்ட
 தாய்நிலந்தன்னில் விட்டுப்போயிற்று
 அவர்கள் குழி தோண்டிப் புதைக்கும்
 உண்மைகளையெல்லாம்
 எடுத்தோதும் பணியொன்றைத்
 தெய்வம் உன்னிடம் தந்தகன்றது
 எமது எழுதுகோல்களையெல்லாம் உன் வசம் விட்டுத்
 திசைகள் எட்டிலும் காத்திருக்கலானோம்

எழுதும் பெயர் எதுவாயினும்
 உனதெழுத்து அதுவே என்பதை
 மனதின்நாவுகள் அதிர்ந்ததிர்ந்து உள்ளுணர்வில் பறையும்
 செம்பிறைக் கொடிகள் என் மனவெளியெங்கும்
 படபடத்துப் படபடத்துப் பறந்தோயும்
 பிறப்பிலும் இறப்பிலும் வரும் பெருநாட்களிலும்
 வானில் பிறையெழுந்து எமைத் திசைப்படுத்தும்
 செம்பிறை போல் நீயும் சகீ

ஒரு கடல் நீருற்றி...

எமை வழிகூட்டிச் செல்வாய் என

உலமாக்களும் பெரியோரும்

பல்லாண்டுத் துயில் விட்டு எழுந்திடவே இல்லை.

பள்ளிவாயில்களில் கேட்கும் பிரசங்கங்களில்

சிலந்திவலைகள் தொங்கிக்கிடக்கின்றன

நல்லதோ கெட்டதோ எனத் தெரியாத கோபங்களோடு

மரணத்தின் தலைவாயில் வரைக்

கூட்டிவந்து விடப்பட்டவர் நாம்

எனதபிமானத்தை வென்றவனே!

எம் தேசஎழுச்சியில் உன் பாடல் கேட்டிடவும்

இளைஞர் அணியோடு உன் பாதம் பயணித்திடவுமாய்

நண்பர்களோடு நானும் அவாவி நிற்கிறேன்

அவளுக்குச் சட்டம் வகுத்தது யார்?

நினைவுகள் ஓய்ந்துபோன
மனதின் வெறுமையினூடே அவள் நிலைத்திருந்தாள்
வாழ்த்துக்கள் அவள் மீது பொழிந்துகொண்டிருக்க
பட்ட மரமென ஆகாயம் பூமியை வெறித்திருந்தாள்
வேதனையின் எல்லையதுவோ?
உணர்வுகளின் தவிப்பதுவோ?

வாழ்வு பற்றிய நம்பிக்கைகள் இருந்திருப்பின்
கடல் நடுவே கைவிடப்பட்டிருப்பினும்
கரையேறி வந்திருப்பாள்
எவரின் தோட்டத்திலோ
குருவி விரட்டவும் காவல்புரியவும்
நிறுத்திவைக்கப்பட்ட பொம்மைச்சேவகியவள்

இழப்பதற்கு எதுவுமே இல்லை
எல்லாம் அவளைவிட்டுப் பறிக்கப்பட்ட பின்னர்
எல்லாம் அவளுக்காக மறுக்கப்பட்ட பின்னர்
அவள் பெறுவதற்கு எதுவுமே இல்லை

பறந்துவிடக் கூடாதென
அவளது சிறகுகள் முறிக்கப்பட்டன
அந்தோ!
சம்பிரதாயங்களின் இருட்போர்வைக்குள்
அவளது துடிப்புகள் அடங்கி ஓய்ந்தன

ஒரு கடல் நீருற்றி...

அநீதிகளைச் சகித்துக்கொள்வதற்காக
 அமைதியாக இருப்பது
 அவளுக்கு அழகென்று போதனை நடந்தது
 கதைகளிலும் காவியங்களிலும்
 பூவனங்களில் நின்று வரமருளும் தேவதையவள்
 நிஜவாழ்வில்
 நடைப்பிணமாகி நாள்முழுதும் நோகிறவள்

கதறக்கதற அவளது கனவுகள்
 கொன்று புதைக்கப்பட்டன
 கையேந்தித் தொழுது நின்றபோதும்
 அவளது வானமும் வெண்ணிலவும் அபகரிக்கப்பட்டன

அவளுக்கே அவள் இல்லாமல் போனபின்னர்
 அவளது ஆன்மாவின் அழிவைப் பற்றி அவளறியாள்
 இதுவே அவளது
 இன்றைய கதையும்
 நாளைய கதையும்